

Наведена ситуація створює умови для виникнення проблем у студентів при вивченні клінічних дисциплін на старших курсах. Студенти 4-6 курсів медичного факультету з жалем усвідомлюють недостатній рівень своїх знань з таких питань, як біохімічні механізми розвитку захворювань, порушення обміну речовин в організмі людини при зміні гормонального статусу або під впливом різних екзогенних факторів, сучасні методи діагностики захворювань та інтерпретація результатів при їх застосуванні. Констатація цих фактів надає висновок, що необхідно провести докорінні зміни навчальних програм предметів природничо-наукового циклу за принципом «мотиваційний підхід до вивчення будь-якого предмету при його інтеграції з іншими дисциплінами». Тому, програму дисципліни «Біологічна хімія» зі спеціальності «Медицина», на нашу думку, доцільно розділити на два розділи: 1) загальна біологічна хімія (без викладення аспектів порушень обміну речовин в умовах розвитку патологій), навчання проводити на 2 курсі на протязі двох семестрів; 2) біохімія патологічних станів; навчання проводити на 4-му курсі на протязі одного семестру.

Запропоновані зміни в програмі вивчення дисципліни «Біологічна хімія» дозволяють, з нашої точки зору, розвантажити і більш ретельно упорядкувати розділ загальної біохімії, а також підвищити мотивацію студентів до вивчення біологічної хімії в інтеграції з іншими медико-біологічними та клінічними дисциплінами.

Список використаних джерел:

1. Запорожан В.М. Сучасні підходи до освітнього процесу з підготовки високопрофесійних фахівців // В. М. Запорожан, М. М. Каштальян, О. В. Чернецька // Медична освіта . – 2017. – № 3. – С.27-31.
2. Лисаченко О.Д. Роль міждисциплінарної інтеграції у формуванні клінічного мислення / О.Д.Лисаченко // Вісник проблем біології і медицини. – 2012. – Вип.3, т. 2. – С. 133-135.
3. Стратегія розвитку медичної освіти в Україні. URL: https://moz.gov.ua/uploads/1/8475-medical_education_analytics.pdf / (звернення 06.02.2021р.)

Алексєєв Олександр Олексійович,
кандидат педагогічних наук, старший викладач кафедри спорту і
спортивних ігор Кам'янець-Подільського національного
університету імені Івана Огієнка

ПРОБЛЕМА ПІДГОТОВКИ МАЙБУТНІХ УЧИТЕЛІВ ФІЗИЧНОЇ КУЛЬТУРИ ДО ДОСЛІДНИЦЬКО-ІННОВАЦІЙНОЇ ДІЯЛЬНОСТІ В ПРОЦЕСІ ОРГАНІЗАЦІЇ ІНДИВІДУАЛЬНОЇ РОБОТИ З УЧНЯМИ

Соціально-економічні зміни в сучасному суспільстві супроводжуються глибокими змінами в системі освіти. Це явище вносить корективи в теорію і практику навчально-виховного процесу. Вчитель є головною дійовою особою

будь-яких педагогічних перетворень [3, с. 33]. Реформування школи значно ускладнює функції вчителя, вимагає переорієнтації на гуманістичні цінності, адекватні характеру впроваджуваних інновацій, внаслідок чого виникає проблема підготовки вчителя фізичної культури до використання нововведень у навчальному процесі.

Особливої значущості в умовах дефіциту рухливості молоді набуває підготовка майбутніх учителів фізичної культури, які покликані посилити фізично-оздоровчу активність учнів шляхом розробки й використання нових педагогічних підходів на уроках фізичного виховання шляхом організації індивідуальної роботи з учнями. Вимоги до фізичного розвитку школярів постійно зростають, тому провідною метою факультетів фізичної культури педагогічних ЗВО стає підготовка висококваліфікованих фахівців, здатних здійснювати нестандартний, оригінальний підхід до професійної діяльності. Значущою умовою вирішення поставлених завдань є озброєння майбутнього вчителя фізичної культури системою знань, умінь і навичок в галузі педагогічної інноватики [2, с. 345].

В умовах широкого поширення інноваційних процесів у сфері освіти вчитель не може виступати лише як «споживач» психолого-педагогічних, науково-методичних рекомендацій. З утвердженням в освіті індивідуально-особистісної орієнтації, застосуванням у сучасних освітніх закладах інноваційних педагогічних технологій чітко вимальовується необхідність формування практичної готовності студентів, яка забезпечила б їх розвиток як носіїв, організаторів, а в перспективі – й розробників і керівників інноваційної педагогічної діяльності [1, с. 53]. Нові вимоги, які в сучасних умовах висувуються до вищої освіти, визначають перспективні напрями підготовки майбутніх учителів фізичної культури нового типу, які органічно поєднують широкий науковий світогляд із професіоналізмом і високим рівнем творчих здібностей соціально зрілої, готової до педагогічної праці особистості.

Специфіка професії вчителя фізичної культури в сучасних умовах потребує не лише професійних знань і вмінь, а й готовності до творчого та критичного мислення, ефективної діяльності. Вчитель виконує важливу соціальну функцію – сприяє фізичному, духовному, розумовому розвитку та вихованню особистості, формує готовність до здорового способу життя учнівської молоді, а його праця спрямована на проведення навчально-пізнавального процесу, організацію позакласної фізкультурно-оздоровчої, освітньо-виховної діяльності школярів. Основні напрями розбудови сучасної загальноосвітньої школи вимагають пошуку й апробації ефективних інноваційних шляхів організації вчителем індивідуальної роботи з учнями.

Список використаних джерел:

1. Белікова Н. О. Сучасні тенденції професійної підготовки майбутніх фахівців з фізичного виховання та спорту. *Вісник Чернігівського нац. пед. ун-ту ім. Т. Г. Шевченка*. 2013. Вип. 112. Т. 2. С. 52-56.
2. Захаріна Є. А. Особливості професійної підготовки майбутніх фахівців з фізичної культури і спорту до рекреаційно-оздоровчої діяльності. *Педагогіка*

формування творчої особистості у вищій і загальноосвітній школах. 2018. Вип. 58–59 (111–112). С. 344–349.

3. Курнишев Ю. А. Проблема професійного саморозвитку вчителя фізкультури в теорії і практиці. *ScienceRise*. 2016. №1/5(18). С. 32–36.

Бондаренко Сергій Васильович,

кандидат історичних наук, доцент, доцент кафедри педагогіки вищої школи та суспільних дисциплін Тернопільського національного медичного університету імені І.Я. Горбачевського МОЗ України,

Кравчун Ольга Сергіївна,

студентка медичного факультету Тернопільського національного медичного університету імені І.Я. Горбачевського МОЗ України

Гребенюк Людмила Георгіївна,

магістрантка Тернопільського національного медичного університету імені І.Я. Горбачевського МОЗ України

ДО ПРОБЛЕМИ ПІДГОТОВКИ СЕМІНАРСЬКОГО ЗАНЯТТЯ

Семінарська форма проведення занять розвивається, усе більш гнучко реагуючи на потреби формування розвинутої особистості фахівця. Сьогодні з'явилося безліч різновидів семінарів, кожний з яких створює специфічні умови для прояву активності студента.

Семінар – це один з видів занять, головна мета якого полягає в наданні студентам можливості практичного використання теоретичних знань в умовах, які моделюють форми діяльності науковців, а також предметний і соціальний контексти цієї діяльності.

Семінарські заняття покликані забезпечити розвиток творчого професійного мислення, пізнавальної мотивації студентів і професійного використання ними знань у навчальних умовах. Професійне використання знань – це вільне володіння мовою відповідної науки, наукова точність оперування формулюваннями, поняттями, визначеннями. Студенти повинні навчитися виступати в ролі доповідачів і опонентів, володіти вміннями й навичками постановки та вирішення інтелектуальних проблем і завдань, доказу та спростування, відстоювання своєї точки зору, демонстрації досягнутого рівня теоретичної підготовки. Інші часткові цілі й завдання, які ставить викладач у ході проведення семінарських занять, – повторення й закріплення знань, контроль, – повинні бути підпорядковані цій головній меті.

Усе це забезпечує єдність теорії та практики в науковій праці, умови якої моделюються на семінарі; використання отриманих на лекційних або самостійних заняттях знань у якості засобів діяльності.

Семінарські заняття є гнучкою формою навчання, що припускає поряд з спрямовуючою роллю викладача інтенсивну самостійну роботу майбутніх фахівців. Семінар пов'язаний з усіма видами навчальної роботи, і насамперед